

895.911 งานสุมายมงคลกรบ & รอบ

๑๒๑๒

วันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

ด้วยอธิปัตินาการ

จาก พระยาสุโขทัย

ดึกขมิด้ฐิถวัน	ชั้นษา
จวนจักจากโลกา	ดับแล้ว
บุญกรรมข้าชองมา	มากเหน้อย
ตุโลกไถกตุณแล้ว	ผ่านพ้นภัยพาส

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก

จันทบุรี

พระนิพนธ์

พระนางเธอพระองค์เจ้า ลักษมีลาวัณ

ทรงพิมพ์เพื่อเป็นมิตรพล

ในงานสมายุมงคลครบ ๕ รอบ

วันที่ ๓ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๕๐๒

กรมการปกครอง
จังหวัด...

...

...

เลขที่

๘๕,

เลขหมู่

895.911

๓ 211 พ

เลขทะเบียน

๗ ๓๖ ๗๒๑ ๕๒ ๓๖

๑ ปดมแท้ยดท่านไต้ มางาน

หวังชว่ยอวยดำราณ ชนตา

สุขใดเล้าจักปาน มิตรภาพ

อบอ่นอกช่มหน้า จิตผู้อาร

๑ พระกรุณาทราบชง เปรมกมล

เอบอ่มอระจน เปี่ยมถน

ขอสุขประสบบคด ยุคดบาท

โรคภัยพบตพ่น พ่ายแพ้ บารมี

วิเศษสาร

๑ บังคมบรมบาท	นรนาทนรากร
ดักการะภูธร	ธิบดินทะปิ่นไทย
๑ เก้าวชชะกาตผ่าน	บริหารธราญได้
จักรินนรินทร์ไกร	วรบุพพะการ
๑ กราบองค์อนงค์นา	มะณะรณะเทว
๑ ออกทงชนกศรี	นรธิปประพนธ์พงศ์
๑ ชำชอชมาทนต์	บริพนธ์พจดัง
ให้ถูกและเที่ยงตรง	คุณะดักษะณาคำ
๑ หากผิดมิถูกต้อง	บมคดองชบวนดำ
ดั่งดาร์ประทานน้ำ	วิทะยาอุดำให้เพียร
๑ อยากมวิชาชาญ	ปฏิภาณกวนเวียน
ฝืนจิตจะคิดเขียน	ทริฐเรียนประพนธ์ไป
๑ วณหนึ่งประดบแน	วุฒิแม่เจริญไว
พบผลประเจิดไชร	จะประจวบประจักษ์พดัง
๑ ขอองค์พระทรงพิท	ยะประดัตถิดมดั่ง
มุงมาดมนะหวัง	คณตงกมตเทอญ ฯ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

พระนางเธอพระองค์เจ้าลักขณมลาวัณ

๑ วันธมายุมงคลดลบรรจบ

หกสิบครบชันษารอดมาได้

๕๑ ๕๑
ชวตมดุมค่อนหลายค่อนไป

๕๕ ๕๕
เคยวยากไรรวยมดชวมา

เคยโด่งเด่นคนเห็นเป็นพุดัง

๕๕
ดวยดพรังแพรวพราวชาวเวหา

๕๕ ๕๕ ๕๕
แถวตกตาดังดาคว่าลงมา

๕๕ ๕๕
อยู่กบพนคนพามองหน้าดู

๕๕
ตัวดครของโลกเรืองไศกส์รวด

๕๕ ๕๕
เขายววนดบด้นวนวุ่นผล

๕๕ ๕๕ ๕๕
เศร้ายด้นตหวนทุกขทุกปรระต

๕๕ ๕๕ ๕๕
เมื่อเรารุแถวเราอย่าเฝ้าตาม

๕๕ ๕๕
แม้ใครวงวนโลกที่ไศกส์รวด

๕๕
จะต้องครวญหมกมุ่นชุ่นแค้นหวน

๕๕
จิตอยู่หนึ่งหยิ่งใจไว้ทุกยาม

๕๕ ๕๕
ใครเหยียดหยามเรายมอุมอุรา

อันต์ตรรวานเหมือนมารหมุ่

หงหงคุดบหัดกเดี่ยวแฉวหา

เพทุบายบัดเดห์ด้วยปัญญา

จะกลับผาดูกดีไม่มีภัย

ฉนผ่านทุกขด้ชเค์ร้ามามากศก

เพราะเวียนวกอยู่ไนโลกหลายสมัย

ดังดำคณุนนหรือคอกจิตใจ

อย่าหวั่นไหววุ่นวนจนระอา

จะทำไต่ไฝ่มองตรองตริตริก

หงนอนนกกแน่วแน่อยาแฉหา

เหตุแห่งทุกขทวมทบคบชวา

จงเฮฮารำเรงบนเทงเทอญ

อันหงส์อเดมนมแตกกลอน

เขียนคบริอนส์อนใจไฉนถูกฉน

ภยพบตรุมรดเดี่ยวเหลอเกิน

มดังเพदनคอปากกาพาดราญ

ค้อแค้นไครมีแต่สันติ

อโหสิให้ศัตรูผู้จองฉดามญ

เชิญไปทีชอบเกิดเรศรำคาญ

ช่วยส่งสารชนชรามิช้าตาย

ขอผู้ใดได้อ่านสารเล่มนี้

จงส่งสุขสวัสดิ์ดีสมมุ่งหมาย

โชคดาภยค์ให้ดามมิชววย

โรคมัยหายห่างทุกข์ทุกทวนเคย

๑ เขียนกลอนพออ่านได้

ดับเข็ญ

อันปากกายอมเปน

เพื่อนแท้

แทนฉายสายส่อดเห็น

กระจำง

สุขทุกข์ปลุกปลอบแก้

กล่าวกันเตือนกัน

๑ ดกษมีปางกาดนรายนก

ถูกพวกกษรุมพัดประหัดประหาร

ชมชู้ชวญทุกว้นหม่นรวงควาน

เหลออราวรานรุมรวนกว่นรวงแก

คัวคนเดียวโดดเดี่ยวอยู่เปลี่ยวเปล่า

ไม่มีบ่าวโจษจันฉนกรวแหว

ชนมบ่าวเขามามันค่อแย

ย้วยเหยย่งชโมยโอयरำคาญ

บ้างเขามาทำท่าเป็นบ้าง

เรียกจะดังทำไคไม่ชอชาน

ดังอย่างโง่นทำอย่างงเดยงดงาน

ไชฉนพาดเป็นคิงนทุกว้น

พอได้ไปมาใหม่อยู่ไม่ช้า

แรกทำท่าคเ็นเป็นคนขยัน

พอไชเพล็นไม่เก็นสืบห้าว้น

คนขยันโก่งยับเห็นกับตา

เบอเตมทนเบอคนส์ดทนส์
 เคยยอมอยู่เคยวเดกเทยวหา
 มีคนใช้ประสาทเสยเพดยอรา
 เราว่าชมเหงเพลงทารุณ
 แม่บ่าวเก่าเข้ามายังกล้าแกดง
 ยวเหยแย่งชดคำทำให้ดู
 เพื่อให้เราดำว่าเนรคุณ
 แลวหันหุนปากแซงเถยงแซงนาย
 ทำสัหน้าวางท่าจะชมช
 ทงทาทดเตยมเตรียมมุ่งหมาย
 จะเผยอตเล่มอมเวนวาย
 ทำทกลายเรบาตงทาคุม
 ดเอาเถดเถดเป็นคนจนหรือมี
 ย่อมถอดไม่ยอมให้เลื่อมสุม
 ไครอดดยวเยาะท่าเกาะกุม
 จำต้องท่มวจาว่าบ้าเมา

ใครจะทนให้คนมาชู้ชม
 จะชนชมเท่าใดยังไม่เขลา
 ถึงกับขลาดปลื้มประมาทเหยียดหยามเรา
 จำซ่อนเคঁราทนต์ยอมทู่ไย
 ฉันทนทุกข์ถูกบุกตำบากหนัก
 แต้ยงจกเยอหยงมทงนดัย
 ขอดงวณศกตศรหยงนไว
 ถึงยากไร้ไม่ระย่อต่อสู้กัน
 มวลหม่มมารรานรูกบุกไม่สร้าง
 เทยวเอยอางฉนบาช่างน่าชน
 โจรแจ่งจนเข้าหุไครุทน
 ชะช่างบั้นขาวบ่อนยอนได้เรา
 ฉันทไม่บ้าแม่ใครบ้ามาว่าฉน
 กณนหนนเหตบ่าจว่าเรา
 เราไม่บ้าแม่ใครบ้ามาว่าเรา
 มนกเขาคนทว่าป็นบ้าเอย.

๑ อิ่มมนุษย์ชุดทมพหะชาติ
 ช่างประหลาดบาเหลือเบอหนักหนา
 มุ่งอาฆาตมาดหมายร้ายระอา
 หมดเมตตาการุญหนูนปราณ
 คัดแต่จกหกรานผดามญญ
 ให้ปั่นย่อยยับบราศี
 ทำลายต่างสร้างภัยเพาะทวิ
 ต่างยอมดีได้ไค้ไรค์ธรรม
 แต่ก่อนไรไม่เคยเป็นอย่างน
 ทุกคนมเมตตาพ้อมหน้า
 ช่วยปลดบปลดกคลายทุกขเป็นประจำ
 ไม่ยอมย่ำซาเติมเพิ่มพาดภัย
 มาบคนมนุษย์หายกลายเป็นยักษ์
 ต่างยุ่งจกปกดอกหลอกดวงให้
 คนทชอถอดตยตองอดใจ

ยัดตุ๋นไก่ต้มใหม่ได้ขึ้นมา
เขาพูดไว้ “ คำนได้ชนอายอด
ชอทรัพย์หมดคครวย โชคช่วยหา ”
โก่งเท่าใดไม่เป็นไรให้ได้มา
มีเงินตรามากมายรายเป็นด
อนิจาหนอมมนุษย์ชุดทมิฬ
ต้มยห็นเหิมเหือเออค์กคคร์
บั้นดีหน้าวางทาทำผิด
แต่จิตใจกาดีเป็นผับดอม
ทำอะไรได้บ้นอดเวง
อยากจะเบ่งอวดคพวกผผอม
เอาแต่ได้ดังใจใครไม่ยอม
ดั่งคนด้อมรุมรอนกอนรังแก
เขาถอว่าพวกมากต้องตากไป
ถ้าแม่ไม่ยอมราบปราบให้แหย
ชนใครคบค้าเข้าเฝ้าคอแย
ย้วยแหยหยามเหยียดเบียดกระเด็น

จะทำได้ก็ให้คนคอยแกล้ง

หงยอแย่งทุกอย่างสร้างชุกเขม

ให้ลำบากยากแค้นแสนลำบาก

จนยอมเป็นพวกพาดหวานชมกต

คนที่มีฝีมือหัวสมอง

จะทำได้ไม่มองออกผู้อื่น

ขอแต่ขัดข่มเหงทุกวณคน

เผ่าเผ่าพันธุ์รานต์ทชดตได้

คนอะไรใจร้ายราวกับยักษ์

รวมพวกพรรคพาวะภัยนั้นใครเห็น

จากเมืองมารพาดทมพนชาน

ตายเสียทดกกว่าทพนทุกชเอย

๑ จงอย่าทุกข์ย่อท้อ

วันหนึ่งชนะคน

ทำดีเพื่อชนชนม์

ในโลกโลกทั่วหน้า

ฝนทน

ชั่วช้า

ช่วยช่วย

สุขพ้นจากไกล

๑ อนิจจา ไฉนว่า ตัวเรา
 ธรรมดา ไร้ ไส่ก่ดลต หมดดู่ช
 วมขึ้น ก่ด้นแต่ ความทุกข
 ทรยุค ยากไร้ ไร้ครอง
 ลำบาก ยากแค้น ลำหัด
 อัดคัก ผู้คน ปรนด่นอง
 มีแต่ ด้ตรู จู่จอง
 ครอบครอง ย้าย บัทา
 เจ็บจน ทนทุกข ถึงท
 ไม่มี ญาตมิตร มาหา
 บ่นไป ก็ไร้ รากา
 หนึ่งเดียว ดึกว่า บ้าไป
 เควาะหัด ที่เรา เฝ้าเพียร
 ชัดเขียน ช้อช้อง บ้องได้
 พอปลอบ ดวงจิต พิชม์ภัย

สดได้ สว่างเศร้า เห่งาง

คนเดียว โคดเดียว ค่อยดู

ศัตรู มากมาย ไม่หลง

ยังดู ศัตรู อย่างทง

นึกปลง ว่ากรรม ทำมา

วันหนึ่ง จักได้ ชัยชนะ

เพราะพระ ชีรราช มหา

รับสั่ง ว่าไว้ ไครรามา

อะเวรา ส่นอง บ้องภัยเคย

๑ ไครรานพาลข่มข้ำ ลักษมี

ขอเดชพระทรงตร เลิศล้ำ

บันดาลพวกกาลี พินาศ

มันข่มข้ำชอกข้ำ ไซ้เกล้งกล่าวหา

๑ เกิดเป็นคน จนม์ ดหรือชว
 ต้องเป็นทัว ของเรา อย่างกร้าวแข็ง
 จะทำไค ใ้ปัญญา กำลังแรง
 ทะมัดทะแมง มุ่งมั่น พด้นดมปอง
 แม่หวงพง ผูน ชนให้ช่วย
 ท่านจะบ่วย การเปล่า เกิดเค้รำหมอง
 คนของตน พงคน ดดซ้ำของ
 จะสับชอง ชนโชค โฉดกดี
 เมื่อเดร์จดม ดังมาค ปรรรณนา
 จะเพิ่มพา ควงใจ ได้ศกตศร
 แม้ดตรู จูโจม โรมราว
 เรากม ปัญญา กล้าผจญ
 อนดมอง ของเรา ถาเฝ้าผก
 หม่นตรองตรก นกค จนรู้ผด
 ต้องใจเย็น ปัญญาช่วย ด้วยแยบยด
 มีชาคน ใจร้าย จะพ่ายเรา

จงทนต์^๒ ดัศ^๒ทรุ^๒ อย่าย่อ^๒ท้อ^๒
 หนึ่ง^๒นง^๒ร่อ^๒ เว^๒ดา^๒ อย่า^๒ช^๒ลา^๒ค^๒เข^๒ดา^๒
 มุ่ง^๒ชนะ^๒ มี^๒มานะ^๒ อย่า^๒ละ^๒เซา^๒
 ต่อ^๒ดู่^๒เค^๒ร่า^๒ เต^๒อม^๒โท^๒รม^๒ บรร^๒โ^๒ด^๒ม^๒ใจ^๒
 อัน^๒ดั^๒ศ^๒ทรุ^๒ ชู^๒ช่ม^๒ ระ^๒ค^๒ม^๒ผล^๒ดา^๒ญ^๒
 เขา^๒ประ^๒จ^๒าน^๒ จิต^๒ชั่ว^๒ ของ^๒ตัว^๒ให้^๒
 คน^๒อน^๒รุ^๒ ว่า^๒เป็น^๒ผู้^๒ เพ^๒าะ^๒พา^๒ด^๒ภ^๒ย^๒
 แด^๒ง^๒ผู้^๒ใด^๒ จะ^๒ส^๒น^๒ิท^๒ ช^๒ิด^๒ช^๒อบ^๒ช^๒ม^๒
 ย^๒ง^๒น^๒ร^๒ก^๒ เ^๒าะ^๒อก^๒ ผู้^๒ห^๒ม^๒ก^๒ม^๒ุ่น^๒
 เ^๒าะ^๒เค^๒อง^๒ช^๒ุ่น^๒ ล^๒าง^๒เขา^๒ เ^๒าะ^๒ช^๒น^๒ช^๒ม^๒
 ไม่^๒เห^๒มา^๒ะ^๒เห^๒ม^๒ี^๒อน^๒ ม^๒ุ่ง^๒ห^๒มา^๒ย^๒ ใจ^๒ต^๒ร^๒อม^๒ต^๒ร^๒ม^๒
 อ^๒ย^๒า^๒ก^๒จะ^๒ช^๒่ม^๒ ช^๒น^๒เขา^๒ ก^๒ด^๒ับ^๒เค^๒ร่า^๒เ^๒อง^๒
 อน^๒ผู้^๒ท^๒ มี^๒อา^๒นา^๒จ^๒ ย^๒ก^๒บา^๒ท^๒ไ^๒หญ^๒
 ช^๒น^๒ช^๒่ม^๒ให้^๒ คน^๒ร^๒าว^๒ ฉ^๒าว^๒โ^๒ง^๒เ^๒ง^๒
 ก็^๒ไ^๒คร^๒เ^๒่า^๒ เขา^๒จะ^๒ร^๒ัก^๒ ห^๒ร^๒ือ^๒ก^๒ด^๒ัว^๒เ^๒กร^๒ง^๒
 ทำ^๒น^๒ัก^๒เ^๒ง^๒ เ^๒่ง^๒บ^๒้า^๒ น^๒่า^๒อา^๒ย^๒เ^๒ย^๒

๑ เบื่อชีวิต ไม่คิด จะอย่างน
 เบื่อเต็มท ระทม หมดชนหลาย
 เบื่อลำบาก ยากไร้ ไม่สบาย
 เบื่ออยากตาย ทุกขทน อยู่คนเดียว
 เบื่อมวดมว รังควาน รังแกกัน
 เบื่อความหวุ่น วาเหว วุ่นหวาดเดียว
 เบื่อทุกอย่าง ทุกทาง ระอาเทียว
 เบื่อคนเกิด มเขยว จะเคยวคน
 เบื่อราคาญ ท่างาน เมื่อยเหนื่อยหนัก
 เบื่อพวดยกษ ยวยวน กวนดัดสน
 เบื่อศัตรู จูโจม จนเจ้จน
 เบื่ออนอน อุดอู ดุดุดม่น
 เบื่อเหลอทน เกิดเป็นคน ถูกด้อมคอก
 เบื่อจนบอก ไม่ถูก ปดุกโมหันซ์
 เบื่อหงอยเหงา เศร้าหม่น ทนกดพัน
 เบื่อทุกวัน นานมา กว่าดัดบี

เบอชากรุ จะตองดี ไปกัศก

เมอวตก ถึงตัว กัดวชากหนี

เบอไคร่ ลาโดกดับ กดับเดี่ยท

เบอทว เวรกรรม ซ้ำใจเขย

๑ กั้วไวกั้วกั้วกั้ว ตะกรุมตะกราม

กั้วโทษหยุดหาความ สู้สู้

กั้วบาปอย่าตามปาม โลกกลาก

กั้วทุกข์จงเร่งรู้ ดับได้ด้วยธรรม

๑ อินฺทมนนามว่ามนุษย์
 ต้องยดหยุดสร้างบาปหยาบช้าได้
 ทงควรแผ่กรุณาอย่าเพาะภัย
 นนค่อใจได้ใจสัตว์หิตผกค
 มุ่งมาคอาฆาตคุมข่มเหง
 เพอจะเก่งทางเบ็ดตัวรบบดัด
 พยาบาทมุ่งมาคหมายราว
 ทำลายคนบ่บปชยบ
 นค่อวาทรรมดาของธรรมชาติ
 สัตว์มีอาจคิดหากด่าเบียดยนดับ
 ล้วนมนุษย์ยังใจไม่ยอมรบ
 ทางทล่บถนเดวเหตวอปร
 มนุษย์ต้องฝืนใจไม่มุ่งร้าย
 มนหมายข่มคนให้บ่บ
 จิตยงคงเบ็ดตัวไต่บ่รู้พ
 เขาเรียกคนกาตกณมภัยเอย

๑ อนต์ขทุกขอยุทจตจะคคณก
 แมร์ดักทุกขหนักหักไม้ไหว
 จงมอง เมินข้ามทุกขปลุกปลอบใจ
 ออย่าเฝ้าไผ่ถึงมหนักนทางมา
 แดวเดอกลงงานทำงุ่นหมกมุ่นได้ย
 หมดระเหยใจเพदनเชญนิกหา
 เรองด้นุกขบชบแทนเข้ามา
 ยมดรวดเลเฮฮ่าอย่าเค้รাত্রม
 ทุกขจะถอยทอรู้ว่าผู้ น
 เขามดลู่ไคไม่ชนชม
 บุกเท่าไคเขาไม่ยอมระทม
 ทุกขเคยลุ่มเลกลาดร้างซาไป
 แต่ทุกขทมผู้มุงจองผดาม
 ทุกขยากนานเนนหนักดุดหักไหว
 เพราะตอ้งสู้กับมนุษย์ชุดจัญไร
 มั่นมใจเหมอนยักษยุงนทเทยว

คิดขอกย้อนซ่อนเร้นเล่นดกดับ

ผจญย่อยยับหลายทางอย่างหวาดเสียว

เราคิดตามไม้ทนมันดกเดียว

คู่คนเดียวแต่ยังขอต่อคู่เอย

๑ โกงคิดทรยศผู้

มีคุณ

แทนที่จะนอบนุน

ท่านบ้าง

ยามเราซ่อนหัวซุน

ขอพึ่ง

ท่านช่วยชุบชีพสร้าง

สุขให้อยู่เย็น

๑ ไช้คนไทย นี้นั้น ไยอย่างนี้
 ไทยเคยดี รักไทย ใครจะดู
 ระวางภัย แต่ไม่ กัดกัดตรู
 มิเคยใคร ช่มชู้ ให้รำคาญ
 เวลานี้ เราควร ดำคค
 เท็ดทว รักรวม รวมดมาน
 เพ้อชาติไทย เกรียงไกร อยู่ย่นนาน
 มัวดังผลาญ กันเอง เบ่งบ้าย
 พวักัดตรู รวมหมู่ อยู่รอบข้าง
 ไทยต้องสร้าง สุ่มสติ มิเผดอไผด
 อย่าคิดบ่วง ดวงดอ กอสร้างภัย
 ยบยังไว้ วาจา พล่านพาที
 แลวรวมหมู่ รุรัก รักชาติ
 ใครมิอาจ ช่มชู้ หลุดคักคักร
 ชาติของใคร ใครกรัก สักชว
 ต่อแต่นี้ ขอไทย รวมใจกัน

เพื่อเพาะปลูก ดูกไทย ให้ผาสุก
สร้างภัยทุกข์ สร้างทาง อย่างสุขสันต์
ไทยเมืองพระ ย่อมชนะ อะธรรมทัน
ไทยทุกชน เชิญช่วย ชาติด้วยเอย

ชนใดหากมุ่งด้วย	เรียนธรรม
ชนนั้นหมดเวรกรรม	เที่ยงแท้
ปฏิบัติจิตประจำ	ศัลมั่น
สงบสุขโทษทุกข์แก้	ก่อด้วยกุศล

๑ ยามชรา หูตา ต่างมัวมืด
จิตชาขัด หนึ่งย่น ร้นความส่วย
ไม้โกดฝั่ง หนึ่งคอย เวดาม่วย
เพราะเหตุด้วย ดูโลก โคกเศร้านาน
ในยามแก่ เห็นอะไร ไชวไชวขัด
อกออดอด เจนจบ ชบดงดาร์
มองอะไร ก็ทำ ให้รำคาญ
มิใช่พาด แต่พอ ขอพักท
คนแก่ชอบ ความดงบ เกดยดรบด
อยากจะอยู่ อย่างเฉย เดยอยากหน
ไปอยู่ป่า นาเขา คงเขาท
ดงบด เจยบดงด ไม้อดแ
ครนจะไป เกรงไม มิมดหมอ
ความเจ็บไข ไม่วอ ก็จจะแย
ยังพวกใจร ผู้ร้าย มากมายแท
เรากแก่ ดุดด อยู่โกดเมือง

น้๑น๑และหนา๑ ๑าย๑ ๑ย๑ยืน๑นาน๑
 ม๑น๑ก๑พาน๑ จ๑ะผ๑ด๑ ค๑ด๑ตาม๑เร๑อง๑
 ย๑ิง๑๑ย๑ู๑ไป๑ ย๑ิง๑ไ๑ด๑ ค๑วาม๑ผ๑ด๑เค๑อง๑
 ก๑ด๑าย๑เป๑น๑เค๑ร๑อง๑ ร๑ำ๑คา๑ญ๑ ค๑น๑ผ๑่าน๑ไ๑ก๑ด๑
 ด๑ำ๑บ๑าก๑แท๑ ๑๑ไ๑ม๑ไ๑ด๑าย๑ เ๑ด๑ีย๑แต่๑ก๑่อน๑
 ๑ย๑ู่๑ด๑ำ๑ร๑าง๑ค๑วาม๑ เ๑ด๑ือ๑ด๑ร๑อน๑ บ๑้อน๑เ๑ด๑อ๑ไ๑ผ๑ด๑
 ด๑ว๑น๑ห๑ด๑ง๑ด๑ม๑ ด๑ำ๑บ๑าก๑ ย๑าก๑ก๑ระ๑ไว๑
 ค๑น๑ก๑ไ๑ม๑ ม๑ี๑ย๑ู่๑ ค๑ุ๑ด๑แ๑ด๑เ๑ย๑

น้๑า๑ใจ๑ไ๑ส๑อ๑า๑ด๑แท๑	๑๑เ๑ย๑ว๑นา
๑๑อ๑บ๑๑ว๑าย๑อ๑ว๑ย๑ก๑ร๑ุ๑ณา	๑๑เ๑น๑ว๑ไ๑ว๑
๑๑ไ๑ร๑๑ทุ๑ก๑ข๑์๑ห๑่อ๑น๑ร๑อ๑รา	๑๑ร๑ิ๑บ๑ร๑เ๑ง
๑๑ร๑ุ๑บ๑๑ว๑าย๑๑พ๑ช๑น๑ให้	๑๑เ๑ีย๑ม๑แท๑ก๑ุ๑ศ๑ล

๑ อนาถหนอ โลกนี้ ชั่วมนุษย์
 ยามสาวสุด สูงเด่น เปนดวงแข
 ยามชรา เออมระอา คนรังแก
 ช่างไม่แน่ เหมือนหวัง ดังคาดเดา
 กรรมอันใด จึงได้ โดนแต่ทุกข์
 ดูกะหูก ระหกระเหิน เผชิญเค็ร
 ไยยามแก่ กรรมกวน รวนรุมเรา
 กรรมเกาะเผา ฝนาด้าง อย่างทารุณ
 คงจะเป็น กรรมเก่า เราไม่รู้
 จำต้องดู ดูเวิ เป็นเบากระสุน
 กว่าจะหมด กรรมเก่า ตัวเราพรุน
 สมองหมุน ครุ่นแค้น เคืองระคาย
 เมื่อใดจัก ไขว่หากรรมหมดสิ้น
 สุดแดนนี้ แดกแด่ แก่ไม่หาย
 หรือจะต้อง ดูมัจฉา ไปจนตาย
 แค้นเห็นอยหนาย เหลือต้น สุดทนเอย

๑ ยามยังเยาว์ รุ่งดาว โลกเด่นสุข
จะมองไหน งามทุก ทิศถนน
แม่มวลมิตร ญาติกา แต่ละคน
ต่างก่สน ใจจ่อ คอตัวเรา
จะเที่ยวไหน เห็นสนุก ไปทุกแห่ง
ยุ่งตบแต่ง ตัวหรรษา มิรู้เฒ่า
ไม่รู้จัก ทุกขระทม ตรอมตรมเศร้า
โลกพะเน้า พนอหนัก มักเพิดใจ
คนจะดี ชอบขง ก็ช่างเขา
ฉันไม่เอา ชุระ หรือดังดัย
ฉันเป็นตัว ของฉัน มันหทัย
ถูกเลี้ยงให้ กล้าหาญ ไม่คร้านคำ
สุภาษิต โบราณ ท่านกล่าวว่
“อันนินทา กาวะ เหมือนเทน้ำ”
จะดชว อยู่ทศว เป็นผู้ทำ
จะชอกช่า กัดวเรา ไยเฝ้าฟัง
แม่เขาชอบ เขาชม นิยมขอ
โกรธเกลียดด ล่อเดียดคำ ว่าลับหลัง

ช่วยไม่ได้ จะมีให้ มีชนชง

ต่างนาหา จิตตั้ง ตามอารมณ์

คนรักเท่า ผันหนึ่ง ชงผนเด้อ

ชนพึงเบอ ราคามู พาดชนชม

ปล่อยคำพูด ผ่านไป ตามสายลม

ไม่ยอมงม โง่เงา. เขตระอา

เราผู้รบ ผิดชอบ ชวตลวน

จะได้รวด หรือไคก โชคช่วยหา

ยามเราทุกข์ เพื่อนทุกข์ คือนาคา

ใครจะมา ช่วยเรา เด้อมเค้ราทราม

ในยามสุข ดนุกส์นาน นนและมี

คนพวณผ ยงผอม ค่อมดนหลาม

พอมอวน ดวนหัดก ปลัดกตตาม

ยังในยาม ยากเย็น ไม่เห็นคน

โลกเป็นมา อย่างนี้ นานนักหนา

โยไม่มี คนกล้า เปดยงดักหน

ช่างเที่ยงแท้ แน่นัก น้ำใจคน

ชอบปลดปล้น ทรวพยกัน น้าชนเอย

๑ อัมมมนุษย์โลกนั้น

เลวทราม

จงอย่าพยายาม

อยู่ใกล้

เพราะเขาไม่มีความ

สัตย์ซื่อ

ยังหิบบยังอยากได้

ยังกันหันเรา

๑ ตัวของใคร ตัวใคร ไยมายุ่ง

จะปรับปรุง ขัดชน ผันขมขวน

จงจิตใจ ของตัว อย่าพัวพัน

เทยวเล่อกถัน สุขเขา เฝ้ารังควาน

อันความดี ศรัทธา ของมนุษย์

ย่อมไม่ยุ่ง อุตตุด นุดประหาร

หรือบาเบง เก่งเกะกะ ระรุมพาด

หยุดจุนจวน จาบจวง ตามลวงเกิน

ข่มเหงเขา ให้เศร้า เลื่อมไศกทุกซ์

เห็นตนก ดำงมลาญ รานนุกเงิน

ท่าเซนน ไม่มี ทางเจริญ

จะนำเดิน ดงนรก ตกเหวตาย

จงจิตใจ เตี้ยใหม่ ให้ต้ออด

ดุร้ายกาจ ก่อภัย ให้สหาย
 จงช่วยเหลือ เกอภู หนูน้อยบ่
 ดังผลาญกัน ให้ฉิบหาย ร้ายอนันต์
 เมอราชูร เดอครอน ทุกหย่อมหญ้า
 ย่อมจะพา พินาศ ชยาดชยัน
 เป็นเชนน แลจะดี อะไรกัน
 ทวเขตชนท์ อันทพาด พาดนราวี
 ขอเชิญท่าน ผู้ใหญ่ ฝ่ายปกครอง
 โปรดเพ่งมอง อย่าเมิน ทำเคินหัน
 ช่วยกำจัด อันทพาด ทรพ
 ชนปล่อยไว ไม่ดี มีภัยเคย

๑ อันทพาดไล่ต่าง ราวี
 แทบทั่วรอบธานี ฆ่าปล้น
 ไยจึงไม่ปราณี ปราบเร่ง
 โปรดช่วยราชูรให้พ้น ทุกข์ไรภัยพาล

๑ ความดีใด ไม่เท่าดี มีน้ำจิต
ชอบช่วยเหลือ เกอมิตร ยามหมองไหม้
สุจริต ซื่อตรง คงน้ำใจ
ประสงค์ใด ได้สม อารมณ์ปอง
ความชั่วใด จะเท่า เฝ้ามุ่งมาด
พยาบาท ดังผลาญ หวานหม่นหมอง
จิตเขว้า ใจเรวชั่ว กดวเกลือกกกอง
กิเลสจ้อง เหวไว้ ไซ้ชาติกัน
สร้างกุศล ผลบุญ ย่อมหนุนเนื่อง
ให้ประเทือง บันเทิง เรืองสุขสันต์
ต่างคนต่าง สบสุข ทุกคืนวัน
ช่วยก่อกัน กำราบ บาปกรรมเคย

๑ ชพนน ยัสบสอง ปองหวังดู

ชปกดบทุกช แทนท ทวดา

ชพชนเนา เราไคก สดระกา

ชพหกควา ควางวุ่น หมุนทลาย

ชาชวต ตลอดจนชาติ มีอาจหน

ชาชว ตลอดจนคก วกทหลาย

ชาดวงจิต จนนค อยากจะตาย

ชามวาย วางเวน เดยล็กวัน

ชวเวดา นอยนค ชนชดลช

ชวพรบตา พาทุกช ทวดายชวญ

ชวนาท ทพราก ห่างจากกัน

ชวทรนดร เเรดราง ราแรมไถด

ชวตคุ่น เคยคบ กับความทุกช

ชวตคดุก เกลาจำบาก ถดากไถด

ชวตถก ชุชม ระดมภย

ชวตไร รากา ระอาเอย

๑ ขอเขียนกลอน วอนว่า พาประจักษ์

ฉันถูกลัก ขโมยผลาญ รานหนักหนา

ทุกอาทิตย์ บุกลัทธิ ดั่งหารมา

ใครเป็นบ้า ก็นั่น รังแกกวน

ฉันถึงกับ ต้องหัวเราะ เพราะแสนโง่

พวกอ้ายยักษ์ หัวโต อยู่ตามสวน

หัวหน้าช่อง ดั่งโค ไม่แปรปรวน

คงชวน ตามดั่ง ดังวาจา

คำดั่งว่า วันนั้ไป ให้ขโมย

อमारโกย เกบกระดาษ บังอาจกล้า

กลอนเขียนไว้ ยังไม่ เต็มอัตรา

นั่งมารบ้า ใจร้าย หมายรังแก

ขโมยไป ฉันเขียนใหม่ ไม่ได้หรือ

เขียนด้วยมือ ใช้ดมอง ของฉันแน่

แล้วขโมย ไปทำไม ไม่ตอบแยะ

กลอนยังมี ได้แก แด่เกบเกิน

เขียนเก็บไว้ เพื่อได้ พิมพ์แจกกัน

ปีหน้าวัน หกสิบ ไก่สิบเนน

อีกตั้งปี เป็นเวลา นานเหลือเกิน

อमारเป็น หยิบไป ให้ของมัน

จะอวดเดช พวกเปรต เบ่งอทธฤทธ

ว่ามีใจ อามหิต ร้ายมหันต์

นหรือจะ อวดตัว ว่าสำคัญ

ดามารถชน ตรอกเตา เขาทจริง

อันดามารถ ชนคน คงคิดอก

มีชาออก จปด้น คนผด่ง

ช่างมือไว ใจเร็ว ราวกับดัง

ยังไม่ถึง ดันดานลั่ว หัดเลวทราม

ขอตั้งลัทธิ อริฐาน ให้มารหมุ่

ทชมฐุ เบยพเบยด เฝ้าเหยียดหยาม

อย่าได้พิน วณด้นอง ถูกต้องตาม

ทตามปาม ล่ร้างบาป ขอสาปเฮย

๑ บังคมกราบที่ใต้ ฟ้าธูลี

เก้ารัชกาลจักร ร่มเกล้า

จอมบุพการ กษัตริย์ สยามเฮ

ข้าพระบาทนอบเฝ้า กราบใกล้ บังคมทูล

๑ ราชทัตอณุมัติให้ ลักษมี

เขียนกล่าวโคลงวจี จิตตั้ง

วันครบหกสิบปี สสนองญาตี มิตรเเต

แม่ถูกผิดพลาดพลั้ง โปรดเกล้า อภัยเทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

พระนางเธอพระองค์เจ้า ลักษมีลาวัณ

๑ นอบเฝ้าเดจพ่อได้

กรุณา

ลูกคิดถึงหนักหนา

แน่นแท้

ตัวเพียรแต่งเขยนหา

บุตรวอ

พ่ออยู่คงช่วยเก้

ก่อให้ไฟบุญ

๑ อภัยเถิดท่านผู้

ชาญกวี

โปรดช่วยอวยอาร

แต่ข้า

เพียรเขยนยังมิด

ดั่งมุง

รักผูกเพียรไฟกล้า

ผิดแก้ด้วยเทอญ

๑ เพียรแต่เพราะใครได้

ดั่งบิดา

มองหมั่นหาวิชา

ใส่เกล้า

โคลงกลอนสอนสา

ระพัด

ปลอบปลุกยามทุกข์เศร้า

สร้างสัน สมใจ

๑ แคนดินใดห่างไร่

รสกวี

แคนนนพถันจกม

หมุ่ร้าย

ซึมเหงาโง่ งามผล

ผลตามชั่ว

สมองว่างดังบ่างคล้าย

สุมถม เลือดคน

๑ ใครชิมชอบชั้นได้

รสหวาน

กวีพจน์บทประสาน

สอดคล้อง

จิตใจนำสำราญ

ระริน

คำเพราะเสนาะพร้อง

มาดแม่นยำพิณ

๑ แสนเพลินเพียรฝึกเฝ้า ประพันธ์

ลุ่มโลกโศกสุขสันต์

สร้างเศร้า

เพลินใดไปเทียมทัน

เทียบที่

พจน์ผูกถูกลักษณะเค้า

ปลาบปลื้ม ยินดี

๑	จงลืมเกิดทุกข์ไว้	เพียงใด
	ทุกข์ห่างหายสลดใส	เสื่อมเศร้า
	ขึ้นหมกมุ่นคิดไป	จะป่วย
	ส่องมองขุนรูนเรงเร้า	ปั่นป่วน อับปาง

๑	มีสติตรียมยัง	ใจทัน
	ขาดสติสุขควัน	พลุ่งฟู
	ดับสติจักพลัน	สงบสู่ สุขแล
	สติมั่นทนเหตุรู้	โลกล้วน ชวนละเมอ

๑	จงชวนกันหมั่นรู้	ทำกิจ
	จงอย่าหยุดนึกคิด	อ่านสร้าง
	จงเราช่วยเพาะผลิต	ประโยชน์
	ทำเพื่อประวัตบ้าง	ก่อตั้งตัวเรา

๑	ยามยังเขาวัวเผาไฟ	ผืนคณิง
	หลงเชื่อกำพูดตรง	แน่วบัวน
	ยามพบตลบเตลตลง	หลายเหลียม
	จึงรู้ว่าโลกถ้วน	เล่ห์หลนลมลง

๑	สินทรัพย์คับคั่งแล้ว	อุดม
	คนมุงมาคนิยม	ทั่วแคว้น
	แม่จกจกจกจก	กิเลส
	คนบ่หยุดอยากแม่น	เห่อให้เหิมรวบ

๑	กรรมใดใครก่อสร้าง	กรรมดี
	กรรมนั้นพลันทวี	สุขให้
	กรรมชั่วมั่ววราศ	ใครก่อขึ้นนา
	ตกนรกอกหม่นไหม้	เหตุต้องสนองกรรม

๑	จงภัก ^๕ กันห่อนสน	เวรกรรม
	มีแต่จัก ^๖ เพาะทำ	ชั่วช้า
	ใจใครไฟ ^๑ เรือนธรรม	ยัดมัน
	รู้เหตุ ^๖ ละห่างบ้า	บุกบ้านรานเขา

๑	ใครพาลสงบต่อไ ^๖ ได้	ตอบเขา
	หลักเลียงหลบลาเรา	ห่างบ้า
	เฉยเสียอย่า ^๑ รับเอา	เสนียดสู่ ^๑ ตนนา
	จงปล่อยเขาชั่ว ^๖ ช้า	ชน ^{๕๕} คั่นค ^{๕๕} เต

๑	ใครดีใครเด่นได้	สำคัญ
	เชิญก่อการ ^๑ บุญกัน	กอบ ^๕ เกอ
	มิตรจิต ^๑ สนิทพลัน	สุขสู่ ^๑
	แตกแยก ^๖ กรังแต่ ^๕ เรอ	เราร้อน ^๖ รำคาญ

๑ บือนสุขสวัสดิ์ให้	ปวงชน
ดีกว่าระรานคน	ปั่นป่วน
รวนร่วนสัปคต	จมา
พยาบาทมาดขย	แบ่งบำ รว

๑ อาฆาตมาดมุ่งร้าย	รวนกัน
จะก่อเกิดสุขสันต์	ห่อนได้
มีแต่เสื่อมเสียขวัญ	เพาะชั่ว
อโหสิกันก่อให้	ห่างเศร้า สุขสันต์

๑ ชนใดจิตใฝ่เฝ้า	ฝันสุข
ชนนั้นขันสนุก	ค่าเช่า
มิใช่ถูกบุกรุก	ร่นร่วน
ขมไว้ภัยหมดเศร้า	ห่างสิ้นศัตรู

๑ ยินยลคนยุ่งแล้ว
เราเบื่อเพราะสงสาร
รวมสองฝ่ายรังควาน
ในที่สุดไม่พ้น

รำคาญ
ยุ่ง
กั๊ก
ป่าช้า *ดิพล*

๑ เกิดมาชาติหนึ่งแล้ว
โยปหล่อขตัวโนดเขลา
ทำดีเพื่อบรรเทา
เป็นเยี่ยงไปฝ่ายหน้า

คนเรา
ชั่วช้า
โทษทั่ว
เด็กได้เรียนจำ

๑ ใจคนวน่วนล้าง
บูเหี้ยหยันเหยียดหยาม
จิตตัวไม่มีความ
จึงเทียวรานวนแว้ง

เลวทราม
กล่าวเกล้ง
สงบนิ่ง
เบ่งร้ายราว

๑ โคลงหลายบทตอน ^๕	เขียนนาน
รวมเก็บผสมผสาน	ร่วมเข้า
ทำยคำบ่พบพาน	พาดเกี่ยว
สุดช่วยด้วยแรงเรา	ฝากให้อ่านเห็น

๑ พุทธกาลกึ่งแล้ว	เราไทย
ควรต้นปรับปรุงใจ	มันไว้
ศีลธรรมหมั่นจำใน	ดวงจิต
ทุกข์โศกโรคห่างไร	เรื่องร้อน <i>ล้าเค็ญ</i>

๑ สุขประเสริฐเที่ยงแท้	สงบใจ
ทุกข์ที่มาพาลภัย	ผ่านพ้น
มองเมื่อนไม่เพลนใน	พาลพวก
หมกมุ่นเพราะครุ่นกัน	เกียดแก่นคนพาล

๑ เสร็จงานชั่วช้า	ชาติสัตว์
มันจึงมกรุมกัด	บึ้ง
ใจยักษ์ใครจักหัด	เหี่ยมโหด
ข่มขู่ไม่รู้รัง	จิตบ้าง เลขหา

๑ เรียนรู้ว่าโลกถ้วน	เหลือเลว
ทนขันขมอมเปลว	ชอกช้า
นานนมอยู่ในเหว	ห้วงแห่ง ทุกข์นา
เบื่อโลกโศกแย้ช้า	ต่อสู้ เดียวดาบ

๑ ขามสาวคราวต่อสู้	สัตว์สลาย
ขามแก่สัตว์ขยาบ	เบ่งบ้าง
ขามขากย่อขยับกลาย	กลับเปลี่ยน
ขามทุกข้มแต่สร้าง	เสื่อมเศร้า โศกครวญ

๑ ขามคิม ^{๔๔} เพื่อน ^๕ เฝ้า	เอาใจ
ขามแก่ ^๕ ทรัพย์ ^๕ สูญ ^๕ ไป	เสื่อม ^๕ สิ้น ^๕
ขาม ^๕ ยาก ^๕ อย่า ^๕ หา ^๕ ใคร	ช่วย ^๕ ชน
ทน ^{๔๔} ทน ^๔ ทน ^๕ ทน ^๕ ทน ^๕	เที่ยง ^๕ แท้ ^๕ <i>เทียวหา</i>

๑ จน ^๕ ทร ^๕ พ ^๕ ย ^๕ น ^๕ บ ^๕ บ ^๕ เข้า	เขต ^๕ แก่น
จน ^๕ จิต ^๕ คิด ^๕ โกร ^๕ ธ ^๕ แสน	สู้ ^๕ สู้ ^๕
จน ^๕ มุก ^๕ กลุ้ม ^๕ ดู ^๕ แคล ^๕ น	ผย ^๕ อง ^๕ หยัง
อก ^๕ สลด ^๕ หมด ^๕ ไม่ ^๕ รู้	มุง ^๕ ร้าย ^๕ หมา ^๕ ย ^๕ ใด

๑ ช่ว ^๕ ิต ^๕ พ ^๕ จ ^๕ ญ ^๕ ต ^๕ อ ^๕ สู้	ประ ^๕ จัญ
ชิง ^๕ เด่น ^๕ ชิง ^๕ ด ^๕ กัน	มุง ^๕ ล้าง
กร ^๕ รม ^๕ เว ^๕ ร ^๕ ก ^๕ อ ^๕ ทุ ^๕ ก ^๕ วัน	อา ^๕ มา ^๕ ต
เว ^๕ ร ^๕ ไม่ ^๕ ด ^๕ ับ ^๕ ก ^๕ ลับ ^๕ สร ^๕ ้าง	ช่ว ^๕ ช้า ^๕ สา ^๕ ธา ^๕ ร ^๕ ณ์

๑	หยุ๑ดกรรมหยุ๑ดก่๑ตัง	พยา๑บาท
	ขอม๑บ่นเถ๑ดคน๑ด๑ด๑ด	ท่ว๑แคว๑น
	ข๑นค๑นย๑งพล๑น๑ด	ศ๑ล๑เส๑อม
	ข๑ม๑เ๑าะ๑เ๑๑ห๑ย๑ง๑แ๑น	ห๑ม๑ค๑ส๑น๑เว๑ร๑กร๑ม

๑	วร๑วร๑ร๑ณ๑คว๑ร๑ประ๑จ๑ก๑ษ๑เจ๑ง๑ จ๑ต๑ใจ
	เร๑า๑ต๑าง๑ถู๑ก๑ส๑ุม๑ภ๑ย
	ข๑ม๑ม๑ือ๑ไ๑ช๑ม๑ือ๑ไ๑คร
	ม๑ือ๑วร๑วร๑ร๑ณ๑อ๑ก๑ข๑าง

๑	ค๑ด๑ว๑า๑พ๑ง๑ศ๑พ๑อ๑น
	ค๑ง๑บ๑น๑เ๑ล๑ก๑เต๑ก๑ฉ๑าน
	เพ๑ร๑า๑ะ๑โล๑ก๑ร๑า๑ระ๑ราน
	เ๑ล๑อ๑อ๑ย๑อ๑ย๑าง๑แ๑ว๑ด๑น

๑	หมดเวรหมดทุกข์ทั้ง	หมดกาย
	หมดก่อกรรมก่อตาย	แม่นแล้ว
	เหลือแต่ ชั่ว คิระจาย	แจกเกลื่อน
	ตายสงบพบสุขแพรว	พรากร้อนลเวง

๑	ชั่วตลกขมื่นหน้า	ขันนก
	สูงเด่นเห็นประจักษ์	เจ็ดจำ
	ยามตกต่ำอุปลักขณ์	ยับเยิน
	เดียวอยู่โดดเดียวบ้า	โง่แจ่มทั่วเมือง

๑	มารสัตว์ก่อดูได้	นานปี
	รวมหมู่รวมราวี	ลุ่มอ้าง
	เราสู้เดียวโดดมี	มานะ
	ขอผูกอาฆาตบ้าง	บ่ได้หรือไร

๑ ไบปองมองมุงร้าย

แทนรักสามัคคี

แม่เราหมั่นทว

คิดใดสะดวกได้

ราว

มันไว้

รวมรวม

แจ่มจ้าเจิดใจ

๑ หัวเราะเยาะเทียวท่าย

ชัยชนะหลังสุดม

ใจเย็นยอมเป็นศรี

ศัตรูไม่อยู่คำ

จึง

โชคกล้า

ศักดิ์สง่า

ฟากฟ้าทนทาน

๑ รักตัวประพฤดีพร้อม

รักเพื่อนจงผูกจิต

รักญาติหมั่นมาคิด

รักทรัพย์จับจ่ายให้

สุจริต

จ่อไว้

เยอนเยยม

หย่อนน้อยเบียดนา

๑ รักกันเกิดก่อสร้าง

เกลียดก่ออาฆาตกัน

สองค่ายต่างโรมรัน

มีแต่เป็นบข่าง

สุขสันต์

ลุ่มลาง

ภัยยัง นึกนา

หนึ่งได้ใดกัน

๑ สามัคคีเด่นได้

เกิดแต่ความสุขสันต์

แตกแยกบ่มวัน

พาเสื่อมทุกข์โศกเศร้า

ด้วยกัน

สู่เข้า

สุขสู่

เร่งให้ภัยมา

๑ ช่วยเหลือเกื้อหนุน

จำเรณูบ่มว่างวัน

รบราไล่ฆ่าฟัน

ชนะได้ไปแต่ชน

แก่กัน

เสื่อมสิ้น

บป็น

ชั่วช้าคนชัง

๑ ชังคนคุกคดเคี้ยว

แคลนคลอน

ชังก่อกาลิซอน

บ่อนไส้

ชังปากบ่นบอغبอน

เบียดเบียด

ชังมากมีมุงไกล

กรังกลวอัสจธรรม

๑ เกลียดกลัวกลอกกล้าวกลึง

กลับกลาย

เกลียดหมื่นนครคุณนาย

ท้วนหน้า

เกลียดคนมุงทำลาย

ลบเหลียม

เกลียดไม่ขอคู่ค้า

ไซ้แก่นแสนกลัว

๑ อย่า เพาะใจชั่วช้า

เลวทราม

โลก เพาะจูงจะกลาม

แต่ได้

โกรธ เพาะเส้อมสูญความ

ดีเด่น

หลง เพาะจิตชั่วให้

ห้ามบ้า โฉดเขลา

๑ บาป	เกิดจากไม่แจ้ง	สัจญาณ
บุญ	เกิดจากทำทาน	แผ่ให้
คุณ	เกิดจากสะพาน	บาปชั่ว
โทษ	เกิดจากจิตไร้	หอนรู้เรื่องธรรม

๑ น้ำ	หมดขันแข่งสู้	ทำไม
น้อย	บ่มียศโย	ต่อสู้
แพ้	ชนะจะเป็นไร	ชนะเพื่อน
ไฟ	โลกत्वหลักกล	บัพวนสนอง

๑ ยก	ตัวโตใหญ่ล้ำ	เหลือหลาย
ตน	เด่นกลับทำลาย	อันผู้
ข่ม	คนปิ่นลมอาย	จิตชั่ว
ท่าน	คิดคนไม่รู้	ว่าร้ายเลวหรือ

๑ เพราะรู้ว่าโลกถ้วน

รังแก

เพราะโลกมันผันแปร

เปลี่ยนสิ้น

เพราะเหตุแห่งกระเสร์

โลกวุ่น

เพราะต่างตนเล่ห์หลิน

ล่อหลอกหลวง

๑ ก่อดี มีจิตแจ้ง

แจ่มใส

ก่อชั่ว จิตหมกไฟ

เราร้อน

ก่อรัก ยิ่งหนักใจ

หวงหวง

ก่อวิथा ส่งบ่อน

กอนัดแกล

๑ กตัญญูท่านผู้

มีคุณ

เขื่อนเขี่ยมเตรียมอุดหนุน

ท่านบ้าง

ใจดีที่การุญ

แบบอย่าง

กุศลคลลสุขสร้าง

สั่งให้เจริญ

๑	ใดเพียรประกอบ	เวียนกลับ
	จงเชื่อเถิดฉันรับ	แน่ได้
	ทำดี ก่อกระชับ	ดีเด่น
	ทำชั่วบาปชั่วให้	ย่อยยับกรรมสนอง

๑	สินทรัพย์คับคั่ง	ใจคน
	มักวุ่นเวียนสับสน	สู่เหยา
	คนดีชั่วปะปน	ลวงล่อ
	จากทรัพย์ยับย่อยเศร้า	สร้างสิ้นถวิลใย

๑	ยินดีสดับถ้อย	วาที
	พรเอ๋ยอำนาจยศ	ส่งให้
	ใจฉันชนทว	ความสุข
	ขอบจิตมิตรญาติได้	สู่บ้านงานเขื่อน

๑ จบบท จากตา พาท

อ่านแล้ว ไม่ดี ดั่งสาร

เรื่องเล่า เคঁราแค้น รำคาญ

เชิญอ่าน อักเดม เข้มต

พระราช นิพนธ์ จอมไทย

อ่านได้ ดุ๊ก ดุชช

เพราะตา ฉำพจน์ รัดกว

ทม เพื่องยาว เขามา

ใหม่เอี่ยม ฉนเตรียม สอดแซก

เพื่อแจก ให้อ่าน คันทา

ความสุข ดำราญ บานอร่า

เพราะพระ วาจา จับใจ

ขอท่าน ทมา งานน

สບสุข สวดดี ทุกสมัย

ปราศจาก ทุกข์ไศก โรคภัย

ตาไหด หลงมา อ่าเอย

พิมพ์ที่ บริษัท ฉัตรการพิมพ์
เลขที่ ๗๗ ถนนพระราม ๕ พระนคร
เจตนารมณ์ จักรพันธ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ศ. ๒๕๐๒

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี